

GAZETA POPORULUI

Foaie politică culturală

Intemeietori: Dr. N. Bălan, Dr. G. Broșu, și Dr. Silviu Dragomir.

Abonamentul:
Pe un an . . . 32 Cor. în vechiul regat 20 Lei
Pe o jum. de an 16 Cor. " " " 10 Lei
Pe 3 luni . . . 10 Cor. " " " 6 Lei
Abonamentele să se trimită la adresa:
„GAZETA POPORULUI” Sibiu

Adresa noastră e:
„GAZETA POPORULUI”
Sibiu, Strada Urezului Nr. 41.
Apare în fiecare Duminecă.

Insertiuni și anunțuri se primesc la
Administrația gazetei.
Un șir cu litere mărunte întâia-oraș 1 cor.
a doua și a treia-oraș 80 fileri.

Spre știre abonaților.

După multă și grea așteptare s'a deschis în sfârșit și circulația de bani pe poștă. Răstimpul din Decembrie și până astăzi a fost pentru gazete timpul de probă. Căci n'a fost lucru puțin să trimiți la atâția abonați gazeta fără ca să primești plată pentru scoaterea ei. Am jertfit tot ce-am putut și numai bunul Dumnezeu știe cum ne-a reușit să-i ținem zilele până astăzi. Acum ne întorcem și noi către aceia cărora cu toată inima am ținut să le spunem cuvântul nostru și să-i luminăm despre toate, în vremurile acestea de mărire pentru neamul nostru și li rugăm pe toți aceia cărora le-am trimis foaia peste timpul ce li se cădea, fără întârziere să ne pună pe poștă plata gazetei pentru a fi să le-o putem trimite și pe mai departe.

Socotim că nu se află un singur om, un singur Român, care să treacă cu vederea datoria sa și să uite ce ne datorește. Ar fi cea mai mare nedreptate ce li s'ar putea face unor oameni, cari și-au implinit datoria muncind cu condeii pentru luminarea și propășirea poporului. Până la 1 Iulie 1919 abonamentul este tot cel vechiu adică pe un an 20 cor., pe o jumătate de an 10 cor. iar pe 3 luni 6 cor.

Incepând însă din 1 Iulie 1919 înainte, din cauza scumpetei mari a tuturor lucrurilor, ne vedem siliți să ureăm și noi prețul gazetei în chipul următor:

Pe un an întreg . . . 32 cor.
Pe o jumătate de an 16 "
Pe un sfert de an . . . 10 "

Sărbătorirea datoriei implinite.

— Demobilizarea Corpului Voluntarilor Ardeleni —

În Ianuarie nu era în Ardeal armată organizată. Armata din vechiul regat lupta pe front și nu se putea folosi pentru paza liniștii și ordinii publice.

S'a chemat sub arme întreg Corpul voluntarilor ardeleni. Voluntarii — ofițeri și soldați — au răspuns ordinului de chemare, prezentându-se toți, tineri și bătrâni, sub arme! S'au format două regimente: 1. Avram Iancu, sub conducerea maiorului Ovid Cernea, la Cluj, 2. Alba-Iulia, sub conducerea maiorului Traian Muțiu, la Alba-Iulia. Împărțite în batalioane și companii în diferite centre, aceste două regimente au făcut față tuturor încercărilor de disordine în teritoriul ocupat atunci.

Cum ungerii și muscalii doreau să ne vadă în starea lor, au încercat să ne împrumute boala care a spulberat două mari împărății: bolșevismul.

Corpul acesta de mii de ardeleni voinici și inimoși, cari și-au părăsit căminele au servit unui scop înalt. Ei au fost prima armată organizată a Ardealului în România-mare, care a sugrumat sămânța anarhiei și disordinii.

Organizându-se pe rând armata ardeleană din contingente tinere, conducerea armatei a ordonat acum demobilizarea contingentelor mai vechi de 29 ani din acest corp.

Soldații, cam 3000, dela ambele regimente au fost adunați în acest scop Duminecă în Sebeșul-săsesc, garnizoana Rgtului 2 Alba-Iulia, unde urmau să fie demobilizați și unde în cadrul unei serbări, li s'a făcut o frumoasă manifestație de mulțămire și recunoștință.

Consiliul Dirigent în frunte cu președintele d-l I. Maniu, șefii de resort d-nii Goga, Vlad, Braniste, Bontescu, Hațiegan, secretarii generali Osvada și Deleu, au ținut să vină la această serbare, să le adreseze cuvinte calde de mulțămire și patriotism.

S'a nimerit o zi frumoasă de vară cu soare strălucitor. Piața orașului e plină de lume. La altarul ridicat în fața primăriei se servește o frumoasă slujbă de protopopii Medean și Simu, ajutați de preoții Stanca și Oana.

După slujba bisericească vorbește protopopul Medeanu. Pe tribuna din fața soldaților urcă apoi d-l Maniu, care cu vocea-i clară și dulce, spune cam următoarele:

„Fraților! În numele Consiliului Dirigent, am venit să Vă salut și să vă mulțănesc pentru serviciile aduse neamului și țării românești.

„Ați fost înrolați de dușmanii noștri — spune d-sa — și siliți să trageți în desrobotorii noștri. Ajungând prizonieri n'ați stat în prinsoarea stearpă; ați preferit moartea față de viața tihnită și la adăpost din lagărele împărăției rusești. Ați prins arma ca să luptați împreună cu viteaza armată română. V'ați făcut datoria pe deplin. După slujba bună ce ați implinit-o, tapta voastră mare va rămâne în vecii-vecilor. Ați luptat cu arma, de-acum înainte să luptați cu cuvântul. Să fiți apostoli ai cuvântului. Dacă dușmanului nu i-a reușit să ne desbina, cu atât mai euminti să fim noi între noi, căci numai în bunăînțelegeră vom putea stăpâni ce-am câștigat“.

Lumea aclamă viu pe d-l Maniu, iar din trei mii de pepturi se ridică uriașul: ura!

Vorbește apoi bătrânul voluntar „Moș” Tambor, care spune că deși e de 55 de ani nu a șovăit o clipă măcar ca să prindă arma.

După el alt soldat — săliștean, — se închină în numele soldaților în fața d-lui Maniu, care este întru chiparea cinstei neamului. Vom fi tala comunelor noastre, spune voluntarul. Citește apoi o poezie dedicată d-lui Maniu și în „vers” își ia bun rămas dela camarazii lui.

Urcă pe tribună apoi poetul Goga. Lumea și soldații îl primesc cu ovații. Se descopere, își rotește privirea asupra soldaților slab îmbrăcați și spune:

„Voi cei dintâi soldați ai Ardealului în România-mare, cum vă văd pe voi, îmi trec parecă pe dinaintea ochilor toate zilele de suferință ce le-a trăit neamul nostru.

Omenimea întreagă, spune d-l Goga, — trece prin grele încercări. În marea asta de sânge poporul nostru a știut ce drum s'aleagă. Cerneala noastră însă nimic n'ar fi folosit dacă voi nu o sfințeaiți cu sângele vostru. Povățuiți de inima și bunul vostru gând, ați intrat în armata română. Actul acesta este de mare însemnătate, căci am dovedit prin el, că tot atât de mult am dorit și noi ca

și cei din Țară să ne unim. Aceasta unire nu se mai poate dărâma.

Urmează însă acum munca grea din lăuntru. Luminați poporul, căci dacă sunt greutăți și năcazuri, acestea ne-au rămas moștenire dela blăstămata domnie ungurească. Am răbdat o mie de ani, să mai avem puțină răbdare, căci răbdarea aceasta nu este a obiditului, ci a noastră față de ai noștri, și mai ușoară de suportat.

Consiliul Dirigent vrea să se sprijinească pe popor; vom face politica sa.

După d-l Octavian Goga, vorbește șeful resortului de finanțe A. Vlad și insufletește din nou poporul și pe legionari cu puterea cuvântului său de oțel.

România și conferința păcii.

Sosirea lui Brătianu la București. — Ce vrea Antanta? — Ni se știrbesc drepturile! — Brătianu și Tache Ionescu. — Ce să facem?

Toată lumea se întreabă astăzi, și cu drept cuvânt, oare ce va face România? Iscăli-va contractul său tratatului de pace cu Austria, care o atinge mai de aproape și pe dansa ori nu va iscăli? Pentru că să știe ce să facă, împuțernicitul României la Paris dl Ionel I. C. Brătianu, s'a întors la București, unde se va sfătui cu toți bărbații politici mai de seamă ai țării, și-apoi se va lua o hotărâre așa sau așa. Fiecare cetitor se va întreba însă cu drept cuvânt, că oare ce poate fi pricina acestei zăboviri și ce nemulțumiri ar avea România, de împuțernicitul ei a trebuit să se întoarcă la București și să se sfătuiască și cu alții ce să facă? Nemulțumirile sunt mari și de multe feluri. Nu-i vorbă, pricină de îngrijorare pentru viitor nu este nici de cum, deoarece România-Mare una și nedespărțită e ca și alcătuită. Cu toate acestea sunt anu-

în sfârșit ia cuvântul generalul Petala, pe care soldații îl primesc cu nesfârșite aplauze și strigăte de „ura“.

La orele 2 după masă a urmat apoi defilarea soldaților și masa bogată dată în cinstea acelorora, cari și-au varsat sângele pentru biruința neamului nostru. La banchet s'a ținut insufletește vorbiri în onoarea voluntarilor, membrilor Consiliului Dirigent și a reprezentanților oștirii române.

A fost apoi de-o rară duioșie despărțirea bravilor voluntari de oficerii lor, cari le-au fost atât în lagărele din Rusia, cât și în Moldova și în toate zilele de grea cumpănă și încercare, povățuitorii și camarazii lor de suferință.

Lupu Basarab.

dacă de azi pe mâine trebuie să le lase altora.

Dealtecum nu-s sârbii cei dintâi cărora „lăcomia le-a stricat omenia“. Pildă-i avem pe Bulgari, apoi Germanii și alții.

2. Se zice că României nu i se vor da despăgubiri pentru pagubele avute.

Greșala aceasta este a puterilor mari și vina ele o poartă. Și nouă ni s'au făcut pagubi din partea Nemților, iar cei puternici ar trebui să priceapă că lângă cele 100 de miliarde și mai bine pe cari le ia Franța, ce-ar însemna vre-o câteva miliarde și pentru suferințele noastre?

3. Dunărea ajunge sub controlul adecă cercetarea puterilor mari și România nu va avea drept să-și mai țină flotă adecă vapoare de războiu pe Dunăre pentru apărarea granițelor.

Cu gândul acesta ușor ne-am împăca, dacă puterile mari ne garantează, că nu vor mai fi nici armate cari să ne primejduiască hotarele.

4. Ni-se cere să plătim noi partea de datorii, cât ar cădea pe ținuturile ocupate de noi din fosta Ungarie.

Aceasta cu atât mai vartos am putea-o primi cu cât sarcina asta cade de-o potrivă și în cărea jugoslavilor, cehoslovacilor, ungarilor și austrieilor, și e o sarcină comună, ce noi lesne ne-am putea-o ușura, dacă nemții ne-ar plăti despăgubirile de războiu.

5. Din nordul Bucovinei precum și din ținuturile spre Tisa ni-se mai ciuntează câteva zeci de kilometri pătrați decât cum ni-era asigurat în contractul din 1916.

Sunt sigur, că condiția aceasta ne-ar durea mai puțin dacă ni-s'ar împlini celelalte și nu credem să fie guvern, care să-și parăsească scau-

mite lucruri mărunte, cari trebuiesc lămurite dela început și cari lăsate așa în voia întâmplării, ne pot pricinui mari supărări mai târziu. Se vedem prin urmare ce ne doare și care-i pricina nemulțumirii?

Ce vrea Conferința de pace?

Iată ce ne cer:

1. Bănatul să se împartă dându-se sârbilor comitatul Torontal și o bună parte din comitatul Timișului.

Nedreptatea ce ni se face aici par'că e mai puțin din vina antantei, decât din lăcomia sârbilor. Ei ar trebui să știe însă că lumea nu stă numai dintr'un an ori din zece, nici popoarele nu trăesc cât un Trumbiț, un Pasić ori Protić, cari sunt conducătorii de azi ai poporului sârbesc, ci trăesc cu veacurile și drepturile lor nu și-le uită și nu și-le lasă chiar

ale cărei ape bătând mereu în malul ei stâng, îl surpau neconținut. Pe malul ei drept fugea un drum nicipos care lega mai multe comune și care ducea și la o mânăstire apropiată. În dreptul fortului un vad puțin adânc asigură trecerea căruțelor, a vitelor, a locuitorilor. Dincolo de Turburata se întindea o luncă plină de câtină și de nisip.

Caporalul nostru cunoștea în toate amănuntele această parte de loc și știa că dintr'un anumit punct al fortului putea îmbrățișa cu privirea o mare întindere de pământ de acea în ziua socotită pentru observarea ei, se sculă prin zori și plecă fără a fi simțit de nimeni. Apucă pe o potecă, străbătu plantația de salcâmi și căută un loc de unde să nu fie văzut. Orbecăi câțiva timp și când se lumina de ziuă, găsi o veche „groapă de lup“ în care intră până la piept. De jur împrejurul ei un desis de mărăcini, câțiva pueți de salcâm, tufe de osul iepurelui și de pelin ascundeau vederilor pe cel ce stă la până în ea.

Haiducu se cuibări bine în groapă și începu a se uita cu băgare de seamă în jurul lui.

Nu se simțea nici cea mai mică mișcare. Faptul zilei răcorea mult văzduhul. Cerul se roșea spre răsărit și nu după multă vreme soarele se sălta în pragul pământului roșu ca o ghiulea scoasă din cuptor și mai mare ca în timpul zilei. Haiducu, își făcu cruce și se uită multă vreme la el, văzând

ce repede se înălța. Dar când își întoarse privirea dela el, un glob roșu îi juca mereu în ochi. Incet, incet imaginea soarelui răsărind se stinse din ochii lui și caporalul începu a se uita spre apă. Tocmai atunci un flăcău trecea călare prin ea, fluierând. Peste puțin timp se ivi pe malul apei și cireada unui sat învecinat. În fruntea ei mergea o vacă porumbă, înaltă, cu coarnele țapoiate. Ea purta la gât un clopot de acioaie care picura sunetele dulci prelung tremurătoare în liniștea dimineții. Un buhaiu cu coarnele lăcii, bușan, se boncăia din când în când, sălbatec.

În urma cirezii trecu o sprintenă căruță cu cai, apoi alta, apoi câteva fete cu sapele pe umăr.

Soarele se înălțase binișor și fiecare firioșor de iară, spălat de roua căzută peste noapte părea mai înviorat. Merle începură a șuera ca niște haiduci, glasuri gingașe de păsărele fărâmau liniștea strălucitoare dimineții și din când în când undele aerului legănau pe ele cele două note sonore ale cucului, care uneori erau preschimbate într'un fel de gălgăitură fără nici un ritm. Când căldura începu a se revărsa din ce în ce mai mult, ea deștepta și fiuturașii cari porniră prin aerul luminos, înnotând greoi.

Se bucura caporalul Haiducu de strălucirea acelei minunate zile de primăvară și de frumsețile risipite de Dumnezeu pe pământ, dar ochii lui întârziu prea mult

FOISOARĂ

Sfântu Ilie.

(Sfârșit.)

Brigadierul Haiducu dormi foarte puțin și foarte agitat în noaptea care urmă. Visă numai spioni. Pe unul din aceștia era aproape să-l prindă, dar când mai avea de făcut numai câțiva pași până la el, picioarele nu-l mai slujiră. El se opintea, se sbuciuma, se chinuia, dar înzădar: mădularile nu-l mai ascultau și el se vedea cum e pironit locului ca lovit de damba.

O furtună care se scorni prin puterea nopții mari și mai mult turburarea lui nervoasă.

Noaptea întunecoasă de primăvară gemea, plângea, urla. Plopii din fața barocamentului vuiau ca talazurile mării.

Abia în spre ziuă vântul se domoli încet-încet și o ploaie binefăcătoare începu a cădea pe pământul uscat de secetă și de vânturile primăverii. Iar brigadierul Haiducu adormi adânc.

A doua zi se repezi în oraș și pe înserate se întoarse la fort îmbrăcat în haine civile.

După învățul căpitanului Băltărețu, el trebuia să observe în ziua următoare împrejurimile fortului spre Turburata, o gâră

nele pentru lucrul acesta, dacă înțeleptii Conferenței ne-ar ști arăta alt chip de a ajunge în legătură cu cehii.

6. Cu mult mai grele se arată însă cele două codiții din urmă, una: **care cere controlul puterilor mari în guvernarea minorităților adecă a popoarelor mai mărunte în statele nou formate ori întregite.**

Controlul însă poate fi de două feluri: prietinesc ori suveran.

Nu încapă îndoială, că un control suveran adecă sprijinit pe putere ori din care parte ar veni, este umilitor pentru un stat liber și de sine stătător și nu-l poate suferi decât cedând puterii și silei.

Până când controlul amical ce pornește din bunăvoință, din interes obștească și este însoțit totdeauna de un ajutor adevărat, la ori ce nevoie, credem, că numai spre întărirea statului poate servi, fără ca statul să sufere știrbire în drepturile sale suverane.

Jidovii sunt mai cu seamă aceia cari cer acest control și amestec al altor puteri în statul nostru, pentruca să-și poată face apoi mendrele lor așa precum doresc și sprijinindu-se pe ajutorul altor jidovi din alte țări.

7. **În sfârșit se cere ca puterile mari se aibă drept de control în afacerile de negoț precum și în afacerile economice ale României.**

Iar lucrul acesta asemenea poate să aibă două laturi, una bună și alta rea. Dacă, prin măsura aceasta antanta vrea să ne ferească de-a cădea din nou în brațele capitalului german, și nemții să nu-și poată face din nou treburile în România, e bine, dar dacă prin măsura aceasta antanta dorește să ne nimicească comerțul, industria și economia pentruca să-și poată întrebuința numai banii și produsele ei, atunci nu ne vine la socoteală nici

dorința aceasta a lor.

Pentru cercetarea acestor întrebări multe și grele s'a întors ministrul Brătianu dela Paris. Cât privește iscălirea contractului de pace sunt iarăș două păreri. Brătianu împreună cu partidul său zis liberal e de părere să ne împotrivism și să întrebuințăm toate mijloacele, ca să stoarcem dela antanta o pace cât se poate de mănoasă, chiar și cu primejdia de-a ne certa și supăra cu unii dintre aliați. El se sprijinește pe contractul încheiat în anul 1916 cu antanta în care ni se făgăduia tot ce cerem astăzi, pentru intrarea în războiu. Părerea lui Brătianu este să nu lăsăm o iotă din cele făgăduite.

Dar ce spun ceilalți?

De altă părere este însă dl Tache Ionescu, fost ministru, dinpreună cu partidul său așa zis al conservatorilor naționaliști, cari toată viaa o aruncă în cărca lui Brătianu, despre care spun că s'ar fi dus prea târziu la Paris, că nu s'a înțeles de mai înainte cu popoarele mai mici din jurul nostru, crezând că îndată ce se va înfățișa la Paris, antanta ne va și împlini toate dorințele.

Așa stau lucrurile.

Cât de curând se va ținea la București un mare sfat, la care vor lua parte și trimișii Ardealului și cu toții își vor spune cuvântul hotărâtor. Părerea noastră este ca orice hotărâre se va lua și orice se va face, nimica să nu fie pripit și fără de judecată. Este vorba de viitorul unei țări întregi și al unui popor, care și-a pus toată încrederea în conducătorii lui. Să nădăjduim că dânsii vor și fi la înățimea chemării. Iar noi să fim tari și să stăm ca un om în jurul lor, deoarece numai prin unire și disciplină putem să ne impunem voința în fața străinătății.

Cum stăm? Care-i situația în Europa? Pace ori războiu?

Situația politică în Europa este încă tulbură. Astfel

Germania,

cu toate că a iscălit pacea, totuși prin gura oamenilor ei politici spune că nu va putea uita niciodată colțurile de pământ ce i s'au luat și făgăduiește tot ajutorul pentru frații ei, cari vor ajunge sub stăpânire străină. O dovadă sigură că Germania urăște de moarte pe Francezi și Englezi este faptul, că în ziua, când s'a iscălit pacea, marinarii de pe vapoarele de războiu nemțești, cari se aflau o parte internate într-un port englezesc, iar altă parte în portul nemțesc Kiel, și au cufundat propriile vapoare pentruca astfel să n'ajungă în mâna dușmanilor lor. Iar niște ofițeri nemți au ars la Berlin steagurile franceze luate de Nemți dela Francezi în anul 1871. Pentru aceasta

Franța

este nemulțumită și îngrijorată. Ea crede că trebuie să țină pe picior de războiu o puternică armată, cu atât mai mult cu cât și Germanii își alcătuiesc brigade după brigade, cu scopul ascuns de-a se împotrivi împlinirii condițiilor de pace precum le-a iscălit. Și-acum, după Germania urmează să încheie pace

Austria,

care încurajată de împotrivirea dela început a Germaniei, cere să i se mai ușureze și ei condițiile, și contractul să fie revăzut. Se crede însă, că pe 1 August, și cu Austria va fi sfârșit și iscălit contractul de pace pe deplin. La îngrijorări mai mari dă prilej cearta dintre

Italia și Iugoslavia,

cari fieștecare ar vrea să pună mâna pe portul Fiume și precum vestește o telegramă din America, aceste două state stau gata să se încaiere cu armele. În vremea aceasta

Ungaria,

cu bolșevicii și armata roșie a lui Khun Béla încearcă toate mijloacele ca să scape cât se poate de ușor de pedeapsa ce-o merită. Se știe că li s'a dat poruncă să-și

asupra lor, căci el nu uita că era acolo spre a îndeplini un ordin precis.

El urmări toată ziua cu băgare de seamă ori-ce mișcare a împrejurimilor, dar nu observă nimic deosebit.

Spre seară ieși din ascunzătoarea lui și porni spre pădurea din apropiere unde ajunsese pe la scăpătutul soarelui.

Lumina sfântului soare se stinge prin desigurii, curgea greoaie pe pomi, se țara prin luminisuri, fără strălucire, fără viață, în restrângeri roșietice. Pădurea tăcea ca o apă lină. Copacii începeau a se mohori, a se întrista, tufișurile a se întuneca, frunzele a înclina pentru somn. Glasul păsărelor amuțise.

Caporalul Haiducu mergea gânditor, ținând drumul bătut de toată lumea. Părerea un drumeț ce venia de departe. După oareșcare vreme i-se păru c'aude pași în urma lui. Bucuros că în sfârșit poate schimba o vorbă cu cineva, el încetini mersul spre a fi ajuns din urmă. Dar nimeni nu se mai simți în urma lui și sgomotul de pași încetă deodată.

„Mi s'o fi părut!“ — se gândi el și iuți cadența. Dar după câteva minute iar îl veni în auz un zgomot ca de pași. Caporalul nostru se opri și ascultă cu auzul încordat. Nici țipenie de om.

Abea la marginea pădurii se întâlni cu un călugăr voinic și negricios care-i dădu bună seara și trecu repede pe lângă el, fălăindu-și poalele vestimentului și perzându se îndată în întinericul pădurii

ca un mare liliac de noapte ieșit din cine știe ce ascunzătoare. Și-o îndoială îi răsară în suflet: dacă acela va fi fost un spion?

Târziu, obsosit, amărât se întoarse în seara aceea la fort caporalul nostru. Ii era par'că rușine să dea ochi cu camarazii, deși el nu se știa vinovat cu nimic.

A doua zi aceeași așteptare zădărnica, în alt loc. A treia zi la fel. A patra, a cincea, a șesa zi fură de asemenea perdută fără nici o ispravă. Haiducu ferbea, nu altceva. De vre-o două ori s'a rugat de căpitan să i ia de pe umeri această sarcină, dar Băltărețu i-a ordonat să aibă răbdare. Și bietul Haiducu a trebuit să se supună. A urmat a sta la pândă săptămâni de zile de-arândul. Dar în vremea din urmă i se urăse grozav cu meseria ce învățea și nu știa cum se scape de ea. Căpitanul însă îl încurajă mereu și-i făgădui că dacă va pune mâna pe un spion, va face raport să-l decoreze. Ii dădu un cuțit mare de vânatoare care se închidea ca un briceag și un revolver încărcat cu nouă gloanțe cu care îl învăța cum să umble. Apoi îl sfătui să stea la pândă mai mult într'un anumit loc.

Caporalul Haiducu își făcuse o ascunzătoare minunată de unde putea să vadă ori-ce mișcare fără ca el să fie cătuși de puțin zărit. De acolo observa cu o băgare de seamă pe care făgăduiala decorăției o ascuțise din nou.

Și întruna din zile așa pe la chindii,

de-odată tresări: un necunoscut se apropia de fort și după direcția pe care apucase, părea a nu trece prea departe de el. Caporalul simți imediat pornindu-i în coșul pieptului și sângele văjăindu-i în urechi ca un torent vijelios. Temându-se de a nu fi cumva zărit, el se plecă blășor în genunchi și înfipse privirea în strein. Acesta părea a nu se grăbi. Se oprea adeseori și să uita când într-o parte când în alta.

Totuși după câteva timp streinul acela se apropie în dejuns și caporalul îl observă cu cea mai mare atenție. Era un om voinic, oacheș, în puterea vârstei, bărbos, cu capul gol, cu părul creț, cu pantalonii sumeși până aproape de genunchi. Peste haine purta un fel de suman învechit și peste acesta se încinsese cu o funie de teiu. O traistă atârnată pe umărul stâng îi bătea șoldul drept. Capul și-l încoronase cu o pantlică albastră spălătăcită și într-o mână ținea o carte din care părea că citește.

Haiducul simți alunecându-i pe spinare o broboadă de ghiață. Necunoscutul acela nu putea fi decât un nebun. Totuși caporalul nostru nu se clinti din locul lui și nu-l părăsi din ochi nici un moment. Streinul trecu la câțiva pași de ascunzătoarea lui și se îndreptă spre cupola unde erau tunurile cele mai mari. Haiducu îl văzu oprindu-se într'un rând și uitându-se vreme de câteva clipe într'un anumit punct din depărtare ca și cum ar fi măsurat din ochi o distanță oarecare. Și după aceea îl văzu ridicând ochii la cer și închinân-

retragă trupele din Slovacia, dar până astăzi parecă nu s'au supus. Taie, spânzură și omoară pe unde trec. Se spune că la soldații cehi pe cari îi prind le scot ochii cu sârme fierbînți. Dar vai va fi și de pielea lor, când va sosi ceasul și se va da porunca de sus ca să se ocupe Budapesta. O telegramă mai nouă spune că guvernul lui Khun, a dat poruncă să înceapă din nou atacurile contra României din pricina că Românii nu și-au retras trupele dela Tisa. Cât privește contractul de pace cu Ungaria, totul este numai de jumătate făcut și nimic statorit pe de deplin, asemenea și

Bulgaria,

stă și așteaptă să încheie odată pace și ne tot laudă pe noi pe Români, socotind că în chipul acesta să le lăsăm lor quadrilaterul, adică partea aceea din Dobrogea cari li s'a luat în anul 1913. În vremea aceasta în

Rusia

luptele din lăuntru merg înainte și rușii împărțiți în mai multe tabere se bat ei între ei. Pe deoparte bolșevicii lui Lenin și Troțchi, iar pe de altă parte armatele generalului Colceag, care vrea să dea jos pe bolșevicii și să facă din nou ordine în Rusia. Antanta îl sprijinește pe Colceag și i-ar plăcea să vadă odată rânduială în Rusia. Dar cine știe? Țara e mare și înaintarea armatelor lui Colceag se face cu greu. Rușii acum se gândesc din nou la

Basarabia,

despre care zic că soarta ei să o hotărască parlamentul rusesc și nu conferența de pace dela Paris. Noi știm însă că Basarabia și a hotărât viitorul atunci când a cerut într'un singur glas să fie alipită la România și dreptul poporului neamului românesc nu-l poate știrbi nimeni.

Aceasta-i situația în Europa. Dar ceea ce ne privește mai de aproape este soarta poporului nostru și a țării noastre, care în zilele acestea se alcătuește pentru multă vreme.

Odăi de pasageri de închiriat Sibiu, Piața gării Nr. 1. 185 1—4

du-se. Apoi își urmă drumul pe care însă nu-l ținea drept.

Haiducu eși din ascunzătoarea lui și începu a se târi pe pânțele ca un șarpe dealungul unui șanț care-l apropia foarte mult de locul unde se găsea necunoscutul. Când crezu că a ajuns în dreptul lui, el se opri și ridică binișor capul de asupra șanțului. Necunoscutul se oprise și scria ceva.

Haiducu așteptă ca necunoscutul să pornească iar și atunci svâcni din șanț și se luă după el. Streinul încetinise mersul și se uită în toate părțile. Haiducu fu din câțiva pași lângă el. Necunoscutul se întoarse ca mușcat de șarpe, băgă ceva în gură și începu a mesteca, întorcând capu într'altă parte.

— Ce cauți D-ta pe aici, prietene? — întrebă caporalul Haiducu.

Necunoscutul nu răspuse nimic și Haiducu observă că el nu putea vorbi din cauză că mestecă. Măsură din ochi puterea streinului și văzu că era foarte voinic. De aceea el își pipăi revolverul în buzunar și îl așeză în așa fel încât să-l poată scoate imediat când va avea nevoie de el. Chiar în acea clipă necunoscutul se întorse spre el și începu a moțâi din cap.

Caporalul îl întrebă atunci a doua oară:

— Ce cauți d-ta pe aici?

— Milă cerească! — răspuse cel întrebă.

— Ce zici? — îl întrebă Haiducu.

Spre Tisa.

Plini de nerăbdare și mândrie națională, așteptam mult dorita zi a răfueilor; zi în care să dovedim din nou iubiiților noștri frați cât de mult îi iubim și cari mai rămăseseră încă sub jugul sălbatec al aceluia, care terorizau până și copiii.

Iată-ne în sfârșit plecați pe nestrăbătutul drum, ce ni l-a croit marele Mihai și pe care nu l-a putut străbate nici o generație, în decursul secolelor în timpul cărora Românismul a fost prada nemiloaselor schingiuri ungurești, de care se infiorase omenirea.

Pe o vreme destul de nourosă, pela începutul lui Martie, părăsirăm orașul Sibiu, imbarcându ne la tren, care de data aceasta avea chemarea de a ne duce acolo, unde inimile noastre ținteau de mult.

Un strigăt de „Ura!” ne fu ultimul salut și, mașina mișcându-se începu să lase glorioasa capitală a Ardealului. — În mijlocul celor mai însuflețite urale de: „drum bun și Dumnezeu să vă ajute, feciori!” și „să vă întoarceți plin de glorie!” ne continuăm drumul, în mijlocul căruia făcusem o pauză... Goarneau răsuna puternic ducând în depărtare răsunetul semnalului de glorie.

După o călătorie de două zile și două nopți am ajuns în încântătorul orașel Maria-Radna, scaldat de frumoasele unde ale Mureșului, iar în spate puternic apărat de un lanț de ridicături pe vârful cărora mai străjuesc și azi încă ruinele vechilor cetăți de apărare contra Turcilor.

Din acest frumos orașel urma să continuăm drumul în formațiune de luptă, fiind cea din urmă localitate de pe linia de demarcație.

La debarcare am fost întâmpinați de un impunător număr de români, veniți din cele mai depărtate sate din falnicul „Bănat”, de a ne primi și duce în mijlocul lor. Insuflețirea era de nedescris din ambele părți... Curgeau multe lacrimi și dintr'o parte și din alta. Însă nu lacrimi amare ca în alte dăți, ci lacrimi de bucurie și de speranță

— Nădejdea păcătoșilor! — răspuse necunoscutul.

Caporalul făcu un pas spre el și coprinsă în mână dreaptă revolverul în buzunar. Apoi, întrebă pentru a treia oară:

— N'auzi ce te întreb eu?... Ce cauți D-ta pe aici?

Streinul se uită la cer și se 'ntunecă la față. Apoi zise:

— Când omul se va spăla de păcate, va pluti prin văzduh ușor ca un fulger.

Sfârșind de vorbit, streinul vru să se îndepărteze. Haiducu îi așinu calea și-i strigă:

— Stăi?

Dar necunoscutul zise:

— Norii se prăbușesc unii peste alții și diavoliul surpă temelile pământului. Hai să-i cufundăm în focul gheenei.

Pe când vorbea, el căuta ceva din ochi. Caporalul nu înțelegea ce anume caută, dar credea că dorește să fugă. De aceea el scoase revolverul din buzunar și-l îndreptă spre necunoscut, comandându-i:

— Stai: La stânga 'mprejuri! Înainte... marș!... Nu crâcni că te curăți!

Streinul se întoarse și începu a cânta bisericăște, apoi a urla.

Haiducu trase un foc în vânt, fără să prea știe bine nici el de ce, și zise:

— Fă bine și mergi drept pe cărare... Nu pe acolo! Mai la stânga! Drept înainte... Așa, lighioană!

mântuitoare. Inimile noastre tresăltau de mândrie, iar ochii noștri innotau în lacrimile mulțumirii sufletești, că Dzeu ne-a învrednicit pentru a vedea și înfăptui această faptă măreață națională.

Infiorări înălțătoare ne-au trecut prin suflet și momente de eternă admirație a lăsat în inimile noastre dragăleșenia portului și armonioasele cuvinte românești, rostite cu stăta farmec încântător de buzele aceluia, cari n'aveau dreptul nici să răsufle românește. — Te prinde mirarea cum s'a mai păstrat ceva din graiu și credință aici în mijlocul acestei sălbăteci nemaipomenite.

Cu greu ne-am putut despărți de acești frați iubiți, pe cari nu-i vom uita nici odată, pentru ca să ne putem urma drumul mai departe.

Paștile care de astă dată ne-a găsit în această localitate, urma să se sărbătorească cu mare pietate, ca una din cele mai sfinte sărbători creștinești și care acum ne apăreau în față de două ori mai sfinte, fiind sărbătorile pe cele mai mărețe plaiuri românești eliberate.

Dar... iată că nici prima zi de Paști nu ne dă răgaz și ordinul de înaintare vine.

Chiar din timpul mesei suntem anunțați și plecarea a fost executată chiar în după amiaza zilei.

La plecare, am fost conduși și întâmpinați de mărețe delegațiuni sătești, în frunte cu preoți și învățători, naționaliști înfocați și vajnici luptători, cari în cuvântările lor înflăcărâte ne primiau bucuroși urându ne bun sos și îndemnându ne să continuăm glorioasa ofensivă pentru că mai avem frați de ai noștri cari sărbătorească aceste Sfinte zile, în plânsete și jale.

Pe un timp rece și ploios, continuăm marșul în direcțiunea Covăsânți Șiria, unde am ajuns la orele 2 din noapte.

Lămpile aprinse pela ferestre, spre a vedea drumul făceau impresia unor lanțuri instelate. De asemenea tricolorul românesc, parcă aprinsese pământul.

— ... Iarăși cântece, iarăși jocuri și... iarăși lacrimi... Vezi civilizația ungurească

Când intrară în curtea fortului, soldații cari se aflau tocmai în repaus, se luară după ei ca după urs. Plotonierul major le eși în cale în dreptul fântanei cu roată. Streinul moțâi din cap la el, apoi se închină și se uită la cer. Căpitanul îl opri în fața baracamentului. Necunoscutul se închină și în fața lui, zicându-i:

— Să trăiți, domnule Colonel!

— Ce-i cu ăsta? — întrebă căpitanul.

Caporalul Haiducu raportă cele observate de el. Căpitanul se uită cu băgare de seamă la necunoscut. Acesta se afla tocmai lângă plop. În clipa în care ochii căpitanului se pironiră în ai lui, el începu a se închina și a săruta copacul. Apoi zise:

— Eu sunt Sfântu Ilie cel din cer, stăpânul tunarilor și spaima diavolilor. Dați-vă la o parte că vă trântesc pe toți.

Căpitanul îl lăsă până isprăvi de boscorodit apoi se dete chiar lângă el și-i întrebă:

— Cum te chiamă pe D-ta?

Necunoscutul nu răspuse deocamdată nimic, ci se mulțumi a moțâi din cap și a surăde. Apoi se închină, sărută cartea ce avea în mână și începu a moțâi din cap la toată lumea. În cele din urmă zise:

— Ci-că umblă necuratul prin norii Părea că vorbește cu cineva de lângă el.

— Ce ai spus? — îl întrebă căpitanul.

Dar în loc să răspundă, necunoscutul se feri într'o parte ca spre a se apăra de o

se deslănțuise și aici (Hotăran). — Petrecurăm restul din noapte sub cerul liber, în avantposturi, pentru ca a treia zi de Paști să continuăm marșul mai departe.

Luarăm direcția Șumandul, sat care a avut aceeași soartă ca și Siria, unde omorătorii nu luat cu ei și ucis în mod sălbatic pe preoții Popescu și Luca. — Cele povestite de bieții locuitori nevinovați te înfiorau umplându-ți sufletul de revoltă și compătimire. Clocotea sângele în noi de răzbunare — dar răzbună dacă ai pe cine! Cu toate că alergam 50—60 Kilometri pe zi, nu prindeam nici unul. Ceva mai pronunțat a fost într'un sătuleț între Șuman și Zarand, unde bandele aceste de fugari ne întrecuți, fortificaseră satul cu hotărârea supremă de a ne opri înaintarea cu orice preț.

Au bombardat satul cu o zi înaintea sosirii noastre, făcând victime: morți: „două găște“, răniți: „una rață“ și spaimă generală printre stolurile de vrăbii, cari se gălăceau agitate, vrând parcă să spună că succesul a fost zdrobitor“.

Am urmărit energic și fără năcaz aceste bande de huni, fugărindu-i zilnic, atingând directivul ordonat apele Tisei, hotar năzuit destrămoșii și părinții noștri; făcând să plătească scump cetezanța lor, găsindu-și scăparea în glorioasele valuri, unde s'au adăpat din belșug.

Astfel am terminat greua noastră sarcină pentru care sângerăm ani de arândul și pentru care vom mai sângera, când iubita noastră Românie, ne va chema.

Sergent Vasilescu Iacob.

Regim. I, Vânători „Regele Ferdinand“
Comp. IV-a Mitralieră.

Impotriva celorce

răspândesc știri.

Extras din Ordonanța Nr. 21 și 25.

1. Vor fi considerați ca vrednici de pedeapsă:

a) acei cari, fără rea credință, prin locuri publice, gări, trenuri, pe străzi etc. vor comunica, răspândi ori tâlmăci în orice

lovitură și fața lui arăta o spaimă grozavă?

Căpitanul așteptă câteva clipe și iară îl întreabă:

— Cum te cheamă?

De astă dată streinul răspunde:

— Ilie.

Ilie și mai cum?

— Ilie, Sfântu Ilie care trăsnește pe cei păcătoși.

Băltăreșu stătu câtva timp pe gânduri. Apoi ordonă:

— Căutați-l bine prin traistă, prin buzunare, prin sân!

Necunoscutul părea a nu înțelege ordinul. Dar când soldații puseră mâna pe el spre a-l căuta, începu a urla și a se svârcoi cu putere.

Atunci căpitanul chemă de o parte pe plutonierul major căruia îi șopti ceva. Reangajatul făcu vânt spre grajd unui soldat care se întoarse din fugă cu o frânghie și în câteva minute străinul fu legat bine de mâini. Apoi fu scotocit. Din traistă scoaseră trei cărți de rugăciuni, un căpețel de lumânare de ceară, o cutie de tunică în cari avea niște nasturi și un ciob de oglindă. În buzunare i se găsi o tabachiere de lemn, având în ea ca o jumătate de pachet de tutun mahorcă și o foaie proastă, o cutie de chibrituri, o batistă ruptă, un plic boțit și câțiva bani. În sân nu i se găsi nimic și căpitanul dădu poruncă să i se deslege mâinile.

chip știri, fie adevărate, fie din gând, sau păreri cu privire la operațiunile de războiu, situația și aflarea trupelor, dispozițiunile autorităților militare, sau orice chestiune privitoare la armata română.

2. Această faptă se va judeca și condamna de pretori în prima și ultima instanță, cu închisoare până la un an și cu amendă până la 2000 lei.

Când faptele de mai sus se vor fi săvârșit în scopul de a se spiona, sau trada, să aplică pedepsele provăzute de legile penale în vigoare în timp de războiu. 1—5

RĂVAȘUL SĂPTĂMÂNII

Sibiu 18 Iulie 1919.

Pecetul lui Vilson. Se știe un contract de pace, precum este obiceiul, imputerniciții statelor interesate au și pecetea lor specială făcută în ceară roșie alături de iscălitura lor.

Acelaș lucru s'a petrecut bine înțeles și de data asta. Pecetul președintelui Vilson a fost însă făcut anume pentru această solemnitate. El este un inel turnat dintr'o bucată de aur pe care i au făcut o cadou de nuntă lucrătorii aurari din California și poartă gravat numele Președintelui în litere stenografice așa că la prima vedere pare o inscripție arabă sau ebraică.

Oaspeți însemnați în Sibiu. Sâmbăta trecută au sosit în Sibiu dl Feneral G. Cristescu șeful Marelui Stat Major al armatei, pentru a inspecta lucrarea birourilor Secției de organizare a corpurilor 6 și 7 de armată, cari se alcătuiesc în Ardeal.

Inspeția dlui general Cristescu e în legătură cu desfacerea Secției de organizare pe seama celor două comandamente ale corpurilor 6 și 7 de armată.

După cum se știe, comandant al corpului 6 de armată, cu reședința la Cluj a fost numit dl general N. Petala, iar al corpului 7 de armată, cu reședința la Sibiu, dl general I. Boeriu.

Pentru bolnavi. În ambulatoriul policlinic din Sibiu al Consiliului dirigent se dau

începând cu 7 Iulie sfaturi și tratament gratuit adecă fără bani pentru bolnavi de boale lăuntrice zilnic, afară de duminică, dela orele 2¹/₂—4 d. a. și pentru morburii de femei dela 5¹/₂—6¹/₂ seara.

Wilhelm al II-lea și contractul de Pace. Ziarul Chicago Tribune vestește din Coblenz, că în clipele de îndoială sau mai de grabă de nehotărâre ale Germaniei a sosit un trimis din partea lui Wilhelm de Hohenzollern prin care acesta recomanda cu hotărâre iscălitura Păcei.

Scrisoarea Kaiserului a fost dată spre citire persoanelor mai însemnate politice din Weimar, de un om de încredere, care multă vreme a ocupat un post înalt în guvernul imperial.

Suveranul dat jos a spus acestui imputerniciți părerea sa la Amerengen și acesta a trimis-o la Frankfurt, Mayența, Coblenz și Colonia.

Solul împăratului a cercetat părerea oamenilor din aceste orașe și astfel sosind în Weimar a fost în măsură să spună că poporul german vrea pacea cu orice preț.

Dezarmarea bulgarilor. Generalul Franchet d'Esperey a ordonat ridicarea și transportarea la Constantinopol, sub controlul aliaților, incuitorie tunurilor bulgare. Această măsură, zice o gazetă din București, e cam întârziată căci nu se poate ști pricina îngăduinței de până acum față de bulgari când, interesul aliaților e să împiedice pe acest popor viclean și rău la inimă, să încerce o nouă răzbunare.

Concurs.

Pentru postul de moașe comunală în Sadu se escrie concurs cu termen de 15 zile dela publicare. Emolumentele sunt 240 cor. salar, 240 cor. adaus de scumpele din cassa alodială și de fiește care caz de naștere câte 10 cor. dela particulari.

Rugărilor de concurs sunt de a se înainta primăriei comunale dimpreună cu diploma în copie legalizată și atestat de moralitate.

1—1 188

Primăria comunală.

La Nicolae Anghel, econom în Balmir (plasa Orăștie) se află

un taur

„Beru“ de vânzare.

189 1—1

Privind la toate aceste felurite lucruri vedeai bine că ele nu puteau fi decât ale unui vagabond, ale unui cerșetor sau ale unui nebun.

Olișterul sta pe gânduri, cu ochii țintă la acest ciudat drumeț și într'un târziu iar începu vorba cu el:

— De unde ești D-ta?

— Dela Dumnezeu! răspunde necunoscutul.

— Unde locuiești?

— În cer și pe pământ. Uneori sbor printre nori.

— D-ta ești bolnav? — zise căpitanul.

— Dintr'o căzătură mi-a venit asta! răspunde streinul.

— De unde ai căzut?

— Dintr'un nor care ardea!

— Vrei să te băgăm la spital?

— Streinul nu mai răspunde nimic și se închină.

Căpitanul nu știa ce să creadă și nu putea lua nici o hotărâre. Rușinea de a nu chinu un biet nebun și teama de a nu fi păcălit de un spion care făcea pe nebunul, se luptau într'insul. În cele din urmă el ordonă:

— Desbrăcați-l până la cămașe și căutați-i bine sumanul, vesta și pantalonii.

Haiducu, ajutat de doi soldați, îl desbracă fără ca streinul să facă vre-o împotrivire. Dar când văzu că a fost ușurat

și de traistă și de haine, un neastâmpăr ciudat îl cuprinse. Caporalul începu a căuta cu băgare de seamă haina care avea mai multe petece pe ea. După câteva minute descoperii an buzunărel ascuns sub unul din aceste petece. În acel buzunărel se simțea ceva. El tăie căptușala și găsi acolo trei hârtii de câte o mie de lei pe care le arătă căpitanului. Soldații incremeniseră. Atunci necunoscutul se dădu binișor câțiva pași înapoi și repezindu-se deodată înaintea, isbi cu capu în pântete pe un soldat ce-i împedeca drumul, îl răsturnă la pământ și o rupse de fugă.

— După el, băeți!

Soldații se repeziră ca niște lei și după câtva timp puseră mâna pe el.

Căpitanul ordonă atunci:

— Să nu se atingă nimeni de acest om! Numai să-l păziți bine să nu fugă.

Apoi se apropie de grupul în mijlocul căruia era caporalul Haiducu. Acesta descoperise că pe alocuri căptușala hainei era cusută de stofa ce se găsea sub petece, formând astfel anumite despărțituri ascunse. Într'una din acestea găsi o hârtie pe care erau schițate câteva figuri, iar într'alta planul amănunțit al unei cupole.

Căpitanul strânse aceste hârtii și chemând pe plutonierul major lordache Marin lângă el, îi zise arătând spre strein:

— Bagă-l în turelă și pune-i sentinelă. Să nu fugă că te degradez și te

Anunț.

Comuna Sadu dă în arândă moara sa de apă cu trei pietri, pe timp de 4 eventual 6 ani, începând cu 1 Ianuarie 1920. Licitatie publică se va ține în 20 Iulie a. c. la 2 ore p. m. în cancelaria comunală.

Prețul strigării e 5000 cor. Oferte închise provăzute cu vadiul de 10% încă se primesc înainte de începerea licitațiunei.

187 1—1

Primăria comunală.

Rugăm

foarte mult pe aceia, cari ar ști ceva despre Ilie Iosof din comuna Galeș de lângă Săliște (județul Sibiu), fost soldat în anul 1918 prin lunile Mai—Iunie în Regimentul 9 de recruți din Huși, să ne scrie cu posta pe adresa de mai jos. Am fi foarte recunoscători. Pavel Iosof în Galeș p. Săliște.

186 1—3

TABLOUL

elevelor primite la cursul de conducătoare pentru grădinele de copii.

Eugenia Alămorean	Cornelia Lucaciu
Aurelia Andrași	Ana Magyar
Eugenia Avram	Victoria L. Malaiu
Maria Avram	Lavinia Manecuță
Valeria Badiu	Elena Maxim
Florea Barna	Victoria Martin
Elena Baciu	Eleonera Mazanec
Lucreția Babuțiu	Maria Moldovan
Livia Balla n. Nestor	Leontina Papiu
Aurelia Bilegan	Elena I. Predovicu
Silvia Bodescu	Ecaterina Purgea
Victoria Bărbulescu	Elena Rădulescu
Zoriță Cosma	Văd. Iuliana Rusu
Maria Coldea	Eugenia Scurtu
Victoria Crăciun	Olga Széll
Maria Căliman	Elena Selnicean
Vioara Cheveresan	Talida Seraciu
Văd. Elena Dascăl n. Iancu	Emilia Șereșter
Paulina Dușa	Valeria Socaciu
Clemenția Domșa	Valeria Stănescu
Ana Fărcaș	Cornelia Stăngu
Sofia Faur n. Neiculescu	Valeria Teglariu
Maria Fekete	Eugenia Titu
Valeria Gheaja	Hersilia Țiff
Mărioara Haiduc	Septimia Vancea
Letiția Hentea	Irma Vecerdi
Maria Hentea	Hortensia Vlad
Maria Iancu	Eugenia Vlad
Aurora Isac	Florica Velescu m. Păcurar
Paraschiva Lăpădat	Paraschiva Zaharescu
Valeria Lăpădat	Maria Zăgoicea

Sibiu, 20 Iunie 1919.

1—1

Dr. Valer Branisce

arunc în pușcărie! Dar să nu vă atingeți nici de un fir de păr din capul lui... Spune să-mi aducă pe Smeul... Repede!

Plotonierul plecă în pas alergător.

După câtva timp ordonanța veni cu calul. Căpitanul încăleacă, dar când să plece, plotonierul major veni în fugă și-l întrebă:

— Să trăiți, domnule căpitan: ce faceți cu lurrile streinului?

— Dați-i hainele să se îmbrace! — răspunse căpitanul. Dar celelalte lucruri găsite asupra lui, puneți-le de o parte și păstrați-le, căci trebuiesc arătate la cercetare.

— Vrea să fumeze — zise iar plotonierul. Ne cere tabacherea. Să i-o dăm?

Căpitanul stătu puțin pe gânduri. El nu fuma, dar auzise pe fumători ce greu le venea când n'aveau țigări la îndemână și de aceea răspunse:

— Dați-i-o!

Apoi încăleacă și piecă glonț la oraș spre a raporta șefului său.

A doua zi spionul fu găsit mort în turelă. Lângă el, tabachera lui de lemn, cu fundul stricat. Cercetându-se mai de aproape, se văzu că tabachera lui avea fundul dublu. Intre aceste două funduri spionul avea un praț otrăvitor pe care îl înghițise în timpul nopții spre a-și încheia gura pe vecie.

C. Sandu-Aldea.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștință generală următoarele:

1. Bonurile de rechiziții și chitanțele ce s'au eliberat pentru rechizițiile făcute de diferitele comisiuni sau trupele serviciului organizării VI—VII, vor fi achitate complet imediat ce banii vor fi trimiși de Ministerul de războiu din București. — Sumele pentru achitarea acestor bonuri au și fost aprobate de Consiliul de Miniștri, dar nu au putut fi trimise, deoarece comisiunile și birourile de rechiziții nu au terminat încă lucrările pentru a le putea înainta la Minister. — Aceste lucrări terminându-se în curând, se vor ridica și aduce banii dela București și atunci după ce corpurile de trupă vor primi banii, au să trimită de îndată comisiuni în plășile unde au rechiziționat cai, care vor rescumpăra bonurile de rechiziție.

2. Toți aceia cărora li s'au făcut rechiziții și nu au primit bonuri, se vor adresa birourilor de rechiziții respective care vor examina reclamațiunile și elibera bonurile, fără de care nu se poate face nici o plată.

3. Orice evaluări de prețuri ce s'au făcut de comisiunile de rechiziții, rămân bune și definitive, ne mai putându-se acorda alte prețuri noi.

4. Nici un animal sau vehicul ce s'a rechiziționat nu se poate da înapoi pentru un moment, restituirea lor făcându-se numai la demobilizarea armatei.

5. Orice reclamațiuni asupra celor arătate la punctele 3 și 4 nu vor avea nici un curs neputându-se rezolvi altfel decât după cum se arată în prezenta publicațiune.

P. șeful S. O VII—VIII
General Domașnianu.

1—3

Consiliul Dirigent Român Resortul Justiție.

Nr. 2653/1919 Pres. Just.

Ordin circular,

cătră toate oficiile justițiale și administrative.

Să aduce la cunoștință, că locuințele acelor funcționari maghiari, care nu au depus jurământul și cari părăsesc teritoriul României nu pot fi închiriate la nimeni; fiind acele a se rezerva în prima linie pentru funcționarii noștri cari să reintorc din Ungaria și în a doua linie pentru funcționarii Consiliului Dirigent. Toate contractele de închiriere contraveniente acestui ordin fie încheiate și înaintea ordinului de față sunt fără valoare.

Sibiu, la 12 Iunie 1919.

1—1

Dr. Lazar,

șeful resortului de justiție.

Regatul România — Consiliul Dirigent, Sibiu — Resortul de Justiție.

Nr. 2878/1919 Pres. just.

Concurs

La centrul Resortului de Justiție în Sibiu sunt vacante următoarele posturi:

Trei posturi de exactori superior cu o salarizare corespunzătoare oficianților din clasa IX.

Cinci posturi de controlori de clasa X.

Cinci posturi de exactori de clasa XI.

Concurenții au să dovedească prin documente oficiale, că sunt cetățeni ai României, că au bacalaureatul și examenul contabilității de stat (exactorii la caz că nu au depus acest examen, se vor obliga al depune în decursul unui an).

Celor ce vor fi numiți pe lângă salariul fundamental, li se vor solvi adausele și ajutoarele sistemizate.

Petițiile sunt a se înainta până în 1 Iulie st. n. la Resortul de Justiție, Sibiu; cele mai târziu sosite nu se vor lua în considerare.

Informațiuni privitoare la ocuparea acelor posturi se dau la Resortul de Justiție între ora 11 și 12 a. m.

Sibiu, la 15 Iunie 1919 st. n.

1—3

Dr. Aurel Lazar,

șeful resortului de justiție.

Stipendii pentru studenții români cari vor să studieze în străinătate.

Resortul cultelor și instrucțiunii publice a hotărât să acorde pentru viitorul an școlar 50 de burse acelor studenți români din Transilvania, Bănat și părțile ungurene cari voesc să studieze la vreuna din școalele superioare din Apus: Franța, Belgia, Elveția, sau Italia, La distribuirea bursei a căror mărime se va stabili mai târziu, vor fi preferiți absolvenții de universitate și aceia cari vor dovedi că cunosc într-o anumită măsură limba țării în care voesc să studieze. Pentru a înlesni studenților doritori de a merge în străinătate învățarea limbii franceze și engleze, li se pune în vedere că pot urma aceste limbi alături de candidații de profesori la cursul care se va ține la Blaj între 15 Iunie și 15 Septembrie a. c. unde pot avea și întreținerea gratuită. În acest scop se vor prezenta personal la direcțiunea cursurilor în palatul universității, Cluj, în zilele de 15—18 Iunie a. c. La petiție pentru burse respective pentru primirea la cursul de limba franceză sau engleză se vor alitura: Atestat de botez, atestat de maturitate cu calculul cel puțin bun, documente de studii universitare și atestat de paupertate.

ss Dr. V. Branisce

1—1

șeful resortului instrucțiunii

Stampilarea coroanelor.

Bancnotele „ediția II-a“ sunt valabile

Resortul finanțelor a dat o ordonanță întregitoare în chestiunea stampilării coroanelor.

Prin aceasta se întregeste prima ordonanță în chestiunea stampilării bancnotelor de coroane în sensul, că la stampilare se admit și bancnotele de 20 cor. ediția II-a, precum și cele de 10.000 cor., ambele din emisiunea băncii austro-ungare.

Se modifică art. III. din aceeaș ordonanță, în sensul, că bancnotele de 20 coroane ediția II-a, precum și bancnotele de 10.000 coroane ambele emisiunea băncii austro-ungare deoarece se admit la stampilare și vor fi recunoscute ca mijloace legale de plată în același condițiuni, ca și celelalte bancnote admise la stampilare, din emisiunea băncii austro-ungare.

După încheierea stampilării prevăzută în prima ordonanță, deci după 10 Iulie, comisiunile de stampilare vor înceta de a mai funcționa, iar pentru cazuri de întârziere justificate se va mai admite un termen de stampilare de o lună, însă numai la Consiliul dirigent, resortul finanțelor.

1—1

Cinematograful orașului Sibiu.

Directoară: d-na H. Scholtess. Dă reprezentații zilnic la orele 9 seara. Duminică două reprezentații una la 6^{1/2} și cealaltă la 9.

2—10

Cinematograful „Apollo“ în Gesellschaftshaus.

Directoară: d-na Toth. Dă reprezentații zilnic la orele 9 seara. Duminică două reprezentații: una la 6^{1/2} și cealaltă la orele 9.

Anunțuri

și reclame

se primesc
la administrația
„Gazetei Poporului“